

EXPLORATORII

Începutul aventurii

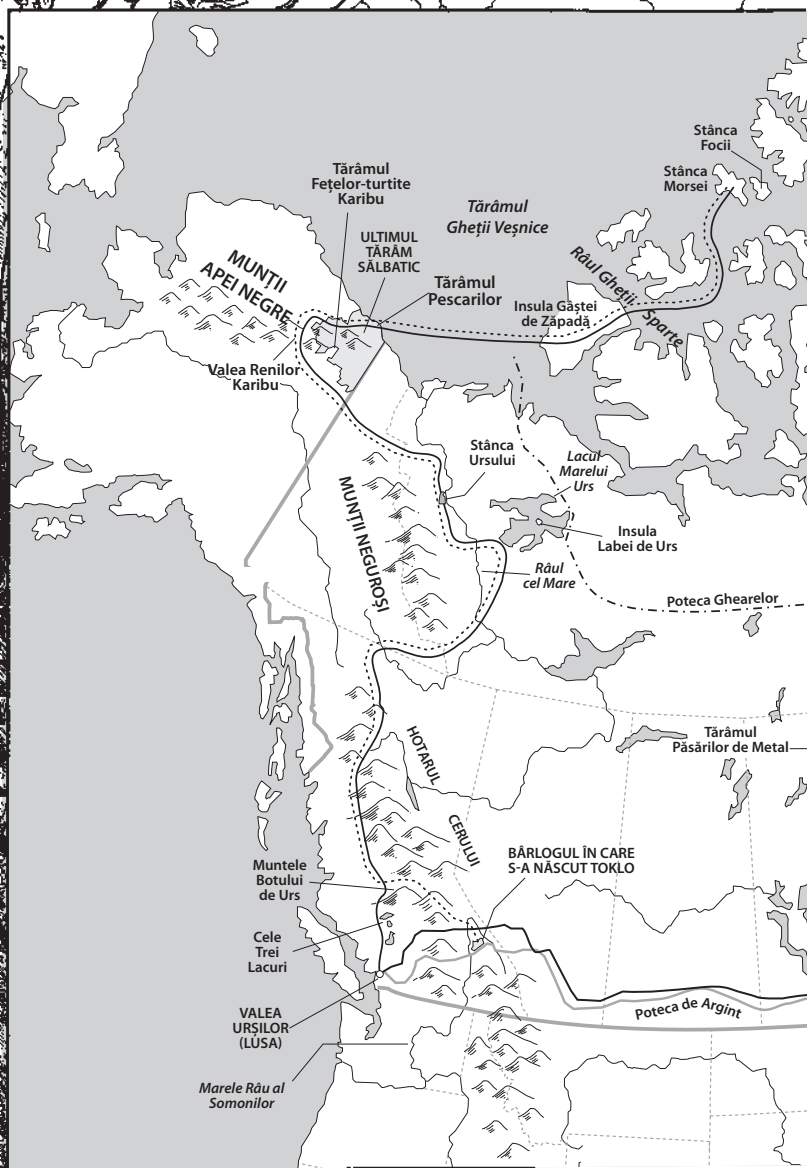
ERIN HUNTER

EXPLORATORII
Începutul aventurii
Cartea I

Traducere din limba engleză de
Mariana Piroteală

Îi mulțumesc în mod deosebit lui Tui Sutherland

Călătoria urșilor, așa cum o văd urșii

Călătoria urșilor, așa cum o văd oamenii

CAPITOLUL 1

Kallik

— Cu foarte mult timp în urmă, înainte ca urșii să umble pe pământ, o mare de gheață s-a spart în bucățele, împrăștiindu-și așchiile pe tot cuprinsul cerului întunecat. În fiecare dintre așchiile astea de gheață se află spiritul unui urs și, dacă ești cuminte, curajoasă și puternică, într-o bună zi, spiritul tău o să li se alătore.

Kallik stătea sprijinită de unul dintre picioarele mamei ei, ascultând povestea pe care o auzise de atâtea ori. Alături, fratele ei, Taqqiq, s-a întins, lovind cu lăbuțele în pereții de zăpadă ai bârlogului. Întotdeauna devenea agitat când vremea urâtă îi ținea prizonieri în bârlog.

— Dacă priviți cu atenție cerul, a zis mai departe mama lui Kallik, o să vedeți că stelele formează un desen care aduce cu Marea Ursoaică, Silaluk. Aleargă neobosită în jurul Stelei Căii.

— De ce aleargă? a întrerupt-o Kallik.

Știa răspunsul, dar mereu punea întrebarea asta când povestirea ajungea în punctul acesta.

— Pentru că este cer-de-zăpadă, iar ea e la vânătoare. Vânează foci și delfini albi cu ghearele ei iuți și puternice. Este cea mai mare vânătoare de pe gheață.

Lui Kallik îi plăcea să audă despre forța lui Silaluk.

— Dar pe urmă gheața se topește, a spus Nisa în șoaptă. Și nu mai poate să vâneze. I se face din ce în ce mai foame, dar nu poate să se odihnească nicio clipă, pentru că pe urmele ei sunt trei vânători: Măcăleandrul, Pițigoiul și Gaița Cenușie. O aleargă vreme de multe luni cerești, până se sfârșesc zilele călduroase și arșița-pe-cer. Când căldura începe să părăsească pământul, o prind. Se strâng în jurul ei, o împung cu sulița și-i dau lovitura fatală. Sângele din inima Marii Ursoaice se împrăștie pe pământ și, unde cad stropi de sânge, frunzele din copaci se fac galbene și roșii. Un pic de sânge cade și pe pieptul Măcăleandrului, și de aceea are el pieptul roșu.

— Și Marea Ursoaică moare? a întrebat Taqqiq cu glas pierit.

— Da, a răspuns Nisa, și Kallik s-a cutremurat.

De fiecare dată când auzea povestea, simțea un fior de spaimă.

— Dar apoi vine din nou cerul-de-zăpadă și aduce iarăși gheață. Silaluk renaște, iar vânătoarea pe gheață începe din nou, anotimp după anotimp.

Kallik s-a ghemuit lângă blana albă și moale a mamei. Pereții bârlogului se aplecau în jurul lor, într-o boltă, formând un adăpost din zăpadă pe care Kallik abia îl zărea în întuneric, deși era foarte îngust. Afară, un vânt necruțător mătura gheața, iar aerul înghețat se strecura prin tunelul de

la intrarea în bârlog. Kallik se bucura că nu trebuie să stea afară în noaptea aceea.

În bârlog, ea și fratele ei erau la căldură și în siguranță. Kallik se întreba dacă Silaluk avusese vreodată o mamă și un frate sau un bârlog în care să se poată ascunde de vijelii. Dacă Marea Ursoaică ar fi avut o familie care să îi poarte de grijă, poate că nu ar fi trebuit să fugă de vânători. Kallik știa că mama ei o s-o ocrotească de toate primejdiile până când o să fie suficient de mare, de puternică și de inteligentă ca să se apere singură.

Taqqiq a lovit-o pe Kallik peste bot cu labele lui mari și pufoase.

— Lui Kallik îi e frică, a tachinat-o el, iar ochii îi scânteiau în întuneric.

— Ba nu! a protestat Kallik.

— Crede c-o să vină și după ea măcălendrii și gaițele cenușii, a spus Taqqiq amuzat.

— Ba nu! a mârâit Kallik și și-a înfipt ghearele în zăpadă. Nu de-aia mi-e frică!

— Ha! Deci recunoști că ți-e frică! Știam eu!

Nisa a împuns-o delicat pe Kallik cu botul.

— De ce ți-e frică, micuțo? Ai auzit de multe ori legenda Marii Ursoaice.

— Așa e, a spus Kallik. Doar că... asta îmi amintește că în curând o să se sfârșească cerul-de-zăpadă și că zăpada și gheața o să se topească. Și după aia n-o să mai putem să vână și o să ne fie foame tot timpul. Nu-i așa? Nu asta se întâmplă în timpul arșiței-pe-cer?

Mama lui Kallik a oftat, iar umerii uriași i s-au prăvălit pe sub blana albă ca zăpada.

— Oh, steluța mea! N-am vrut să te îngrijorez, a șoptit ea, lipindu-și botul negru de al lui Kallik. Tu încă n-ai apucat o arșiță-pe-cer, Kallik. Nu e chiar așa de îngrozitoare pe cât pare. O să găsim noi o cale să supraviețuim, chiar dacă asta înseamnă să mâncăm o vreme numai iarbă și fructe de pădure.

— Ce sunt alea fructe de pădure și iarbă? a întrebat Kallik.

Taqqiq și-a încrêtit botul.

— Sunt la fel de gustoase ca focile?

— Nu, dar o să vă ajute să supraviețuiți, și ăsta e lucrul cel mai important, a spus Nisa. O să vi le arăt când ajungem pe uscat.

A tăcut. Vreme de câteva bătăi de inimă, Kallik nu a auzit decât vaierul slab al vântului care izbea în pereții de zăpadă.

S-a lipit mai tare de Nisa, bucurându-se de căldură.

— Ești tristă? a șoptit mama ei, atingând-o iar cu botul. Nu-ți fie frică, a zis ea cu vehemență. Nu uita povestea Marii Ursoaice. Orice-ar fi, gheața se întoarce întotdeauna. Și toți urșii se adună pe malul mării să o întâmpine. Silaluk se pune mereu pe picioare. E o supraviețuitoare, la fel ca noi.

— Pe mine nimic nu mă doboară! s-a împăunat Taqqiq, zbârlindu-și blana. O să mă lupt cu morsele! O să traversez oceanul înot! O să mă lupt cu toți urșii albi care ne ies în cale!

— Sunt convinsă, dragul meu. Dar ce-ar fi ca mai întâi să te duci la culcare? a sugerat Nisa.

În timp ce Taqqiq se învârtea în cerc, bătătorind zăpada și făcându-se comod, Kallik și-a sprijinit boticul pe spatelul mamei ei și a închis ochii. Nisa avea dreptate; nu avea

de ce să îi fie frică. Cât timp era cu familia ei, avea să fie întotdeauna în siguranță și la căldură, exact ca în bârlogul lor.

Kallik s-a trezit într-o liniște stranie. O lumină slabă se strecura prin pereți, aruncând umbre albastre și roz-pal peste blana mamei și a fratelui ei, care dormeau. La început a crezut că are zăpadă în urechi, dar și-a scuturat capul și, când a auzit-o pe Nisa mormăind în somn, și-a dat seama că e liniște pentru că, în sfârșit, vijelia se oprise.

— Hei, a făcut ea. Împungându-și fratele cu boticul. Hei, Taqqiq, trezește-te! S-a oprit vijelia!

Taqqiq a ridicat capul cu un aer nedumerit. Avea blănița turtită pe partea pe care dormise, ceea ce îi dădea un aer caraghios.

Kallik a izbucnit în râs.

— Haide, focă leneșă și grasă! Hai afară la joacă!

— Bine, bine... a spus Taqqiq, ridicându-se greoi.

— Nu fără să vă supraveghez eu, a mormăit mama lor, cu ochii încă închiși.

Kallik a tresărit. Credea că Nisa doarme.

— Nu ne ducem departe, a promis Kallik. O să stăm pe lângă bârlog. Te rog, putem să mergem afară?

Nisa a pufnit, iar blana de pe spate i s-a zbârlit de parcă ar fi trecut adierea vântului peste ea.

— Hai să ieșim cu toții, a propus ea. S-a proptit în labele uriașe și s-a răsucit cu grijă în spațiul înghesuit, adunându-și puii lângă ea.

Pe urmă a pornit prin tunelul de la intrare, adulmecând grijulie și dând la o parte zăpada pe care o adunase vijelia.

Kallik vedea că mama ei este crispată.

— Nu știi de ce e așa de grijulie, i-a șoptit fratelui ei. Nu sunt urșii polari animalele cele mai mari și mai înfricoșătoare de pe gheață? Nimic n-ar îndrăzni să ne atace!

— În afară de un urs polar și mai mare, creier de focă! i-a răspuns Taqqiq. Poate n-ai observat ce mică ești.

Kallik s-a zburlit.

— Poate că nu sunt la fel de mare ca tine, a mârâit ea, dar sunt la fel de feroasă!

— Hai să vedem! a provocat-o Taqqiq chiar când mama lor ieșea, în sfârșit, din tunel.

A luat-o la fugă după ea, alunecând prin gura tunelului, și a aterizat afară, în zăpadă, de-abia ținându-se pe labe.

Kallik a luat-o la goană după el. Un bulgăre de zăpadă i-a căzut pe bot chiar când ieșea din tunel, și s-a scuturat cu putere ca să își curețe blana. Aerul proaspăt și rece îi gâdila nările, aducând cu sine un miros de pește, de gheață și de nori îndepărtați. Kallik simțea că se trezise de-a binelea. Pe gheață îi era ursit să trăiască, nu îngropată sub pământ. A lovit cu laba într-un morman de zăpadă, iar Taqqiq s-a ferit cu un scheunat.

A fugărit-o în cerc până când Kallik s-a scufundat în zăpada proaspătă, smulgând bulgări cu ghearele lungi și înghițind omătul scânteietor. Nisa stătea și îi privea, pufnind din când în când și adulmecând îngrijorată aerul.

— Vin după tine, a mârâit Taqqiq, ghemuindu-se la pământ. Sunt o morsă feroasă și înot spre tine prin apă ca să te înhaț!

Înainta prin zăpadă, dând din labe. Kallik s-a pregătit să sară, dar, până să apuce să facă vreo mișcare, el deja se năpus-

tise asupra ei. S-au rostogolit amândoi prin zăpadă, chiuind de încântare, până când Kallik a reușit să se elibereze.

— Ha! a strigat ea.

— Oaaa! a urlat Taqqiq. Acuma morsa e supărată rău!

Și-a afundat labele în zăpadă, aruncându-i mamei lor în față o ploaie de gheață albă.

— Hei! a mârâit Nisa și l-a lovit ușor pe Taqqiq cu laba ei uriașă, trântindu-l la pământ. Gata cu joaca! E timpul să căutăm ceva de mâncare.

— Ura, ura! a strigat Kallik, ținându-și labele printre labele mamei.

Nu mai mâncaseră încă de dinainte de vijelie, cu două răsărituri de soare în urmă, iar burtica ei chiorăia mai tare decât urletul de morsa al lui Taqqiq.

Soarele era ascuns de nori cenușii, care deveneau tot mai deși în timp ce urșii străbăteau gheața, învăluind totul în rotoace de ceață. Singurul sunet pe care îl auzea Kallik era scârțâitul zăpezii sub labele lor. La un moment dat i s-a părut că aude strigătul unei păsări pe cer, dar, când a ridicat capul, nu a văzut nimic în afară de o pâclă deasă.

— De ce e așa de înnoțit? s-a plâns Taqqiq și s-a oprit să se frece la ochi cu labele.

— Ceața e bună, a spus Nisa, lipindu-și botul de gheață. Ne ascunde când suntem la vânătoare, ca să nu ne vadă pradă când ne apropiem.

— Mie-mi place să văd pe unde merg, a stăruiet Taqqiq. Nu-mi place să merg printre nori. Totul e cețos și ud...

— Pe mine nu mă deranjează, a spus Kallik, trăgând în piept aerul greu, umezit de ceață.

— Poți să mergi pe spatele meu, i-a spus Nisa fiului ei, împungându-l cu botul.

Cu un chiot de încântare, Taqqiq a pornit să se cațăre pe blana ei albă ca zăpada. S-a tolănit pe spatele mamei, cu mult deasupra lui Kallik, și au pornit din nou la drum.

Lui Kallik îi plăcea să descopere mirosul tăios și răcoros al gheții dincolo de cel dens și apos al ceții. Îi plăcea izul acela slab, care amintea de oceane, de pește, de sare și de nisip și care se insinua printre mirosuri, făcând-o pe Kallik să se gândească la ce ar putea să se afle dincolo de gheață. Și-a ridicat privirea spre mama ei: și ea adulmeca aerul, cu botul în vânt. Kallik știa că mama ei nu doar se bucură de mirosurile revigorante ale gheții, ci le și cercetează, în căutarea unui indiciu care să îi ducă la mâncare.

— Ar trebui să faceți și voi asta, a spus Nisa. Încercați să găsiți orice miros care se deosebește de mirosul gheții și al zăpezii.

Taqqiq nu a făcut decât să se ghemuiască și mai mult în blana ei, dar Kallik a încercat să își imite mama, rotindu-și capul și adulmecând. Trebuia să învețe tot ce se putea de la Nisa, ca să poată să își poarte și singură de grijă. Bine măcar că mai era mult până la arșița-pe-cer și până la următorul cer-de-zăpadă.

— Unii urși pot să meargă pe urma unui miros chiar și pe o distanță de multe lungimi cerești, a spus Nisa. Până la hotarul cerului, apoi până la următorul hotar și tot așa.

Kallik ar fi vrut să știe și ea să facă asta. Poate că, într-o bună zi, avea să reușească.

Nisa a ridicat capul și a iuțit pasul. Taqqiq și-a afundat ghearele în blana ei, ca să nu cadă. Curând, Kallik a văzut

încotro se îndreaptă Nisa: spre o gaură din gheață. Știa ce înseamnă asta. Foci!

Nisa și-a apropiat botul de gheață și a adulmecat marginea ochiului de apă. Kallik se ținea pe lângă ea, adulmecând oriunde adulmecca și mama ei. Era sigură că simte un miros slab de focă. Trebuie să fi fost gura de aerisire pe unde avea să apară foca să respire, înainte de a se ascunde din nou în apa de sub gheață.

— Focile sunt așa de proaste! a spus Taqqiq, cocoțat pe spatele Nisei. Dacă nu pot să respire sub apă, de ce trăiesc acolo? De ce nu trăiesc pe pământ, ca urșii polari?

— Poate pentru că le-ar fi mult mai simplu urșilor polari să le vâneze și să le mănânce, nu? și-a dat Kallik cu părerea.

— Șșt! Concentrați-vă, a spus Nisa. Simțiți miros de focă?

— Așa cred, a zis Kallik.

Era un miros de blană și de grăsime, mai greu decât cel de pește; îi lăsa gura apă.

— Bine, a spus Nisa, ghemuindu-se lângă ochiul de apă. Taqqiq, dă-te jos și întinde-te lângă sora ta.

Taqqiq a ascultat-o, lăsându-se să alunece de pe spatele ei și ducându-se lângă Kallik.

— Să faceți liniște, i-a instruit Nisa. Nu vă mișcați și nu scoateți niciun sunet!

Kallik și Taqqiq s-au supus. Mai fuseseră la vânătoare de câteva ori, așa că știau ce să facă. Prima oară, Taqqiq se plictisise și începuse să caște și să se foiască. Nisa îl plesnise și îl certase, explicându-i că, dacă face gălăgie, o să sperie prima focă pe care o vedeau de zile bune. Între timp, puii învățaseră să aștepte aproape la fel de nemișcați ca mama lor.

Kallik stătea cu ochii pe copcă; avea urechile ciulite și simțea fiecare schimbare din aer. Un vânt slab împrăștia troiene de zăpadă pe gheață, iar ceața continua să se învârtească împrejurul celor trei urși, făcând-o pe Kallik să-și simtă blana udă și grea.

După o vreme, a început să își piardă răbdarea. Nu știa cum de suportă mama ei să stea așa de mult timp fără să facă nimic, cu ochii țintă la copcă, ca nu cumva să piardă momentul în care foca scoate capul din apă. Răcoarea gheții începea să i se strecoare lui Kallik prin blana groasă. Trebuia să facă un efort să nu se înfioare, pentru că altfel ar fi trimis vibrații prin gheață, care ar fi putut să îi dea de știre focii că este pândită.

Se uita cu luare-aminte la gheața din jurul copcii. Apa întunecoasă de la suprafață clipocea lângă marginea gheții. I se părea ciudat când se gândea că aceeași apă întunecoasă se află la numai o lungime de bot sub etichetele ei, de partea cealaltă a gheții groase. Stratul de gheață părea foarte dur și rezistent, de parcă ar fi fost infinit de adânc...

Umbre și forme ciudate păreau să danseze în apă, formând bule și vârtejuri. În mod straniu, gheața era albă de la distanță, dar aproape limpede dacă o priveai de aproape, și plină de desene. Mai că ai fi zis că în ea trăiesc nu știu ce viețuitoare. De pildă, chiar sub etichetele ei din față se afla o bulă mare și întunecoasă, ce se mișca încet dintr-o parte în cealaltă. Kallik s-a uitat lung la ea, întrebându-se dacă nu o fi spiritul unui urs alb rămas prizonier sub gheață, unul care nu reușise să ajungă până la stelele de pe cer.

Taqqiq s-a aplecat să studieze și el bula.